

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καὶ χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' ἔβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γυνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατρεῖς μηνὸς 'Απρίλιον,
ποῦ φιλοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ἐξῆντα κι' ἑπτακόσα
κι' ἀρνιὰ τοῦ Πάσχα τόσα.

Τροπάρια πολιτικὰ παραπολὺ παθητικὰ.

Ἵμνειῶ τὸ βασιλείον τὸ πλούσιον
Σιμόπουλο, Ζαήμε καὶ Κορφιάτη,
ἀχώριστον Τριάδα κι' ὁμοούσιον,
προστάτριαν τοῦ τόπου τοῦ σακάτη.

Ἐν ὕνοις, ἐν ὀργάνοις, ἐν πομπῇ
Τριάδα προσκυνοῦμεν τριλαμπῇ,
μὲ δύο μόνον στόματα λαλοῦσαν
κι' ὅλων τὰς ἀκοὰς κατακηλοῦσαν.

Ἐπὶ ποδὸς ἐδείπνησε
κι' ἐμύχθησε κι' ἠγρύπνησε,
μολὰ πολλῶν ἐγάνωσε,
τὴν πίστιν διετράνωσε.

Τοὺς φίλους διετήρησε,
μὲ τούτους ἐμαρτύρησε,
κι' ἕνα πρῶτ' πρὸς τὰς ἐπτὰ
τὸν ἄρπαξε σὲ δρὸ λεπτά.

Διὸ τὴν μεγαλύνομεν
κι' ἐμπρὸς τῆς γόνυ κλίνομεν.

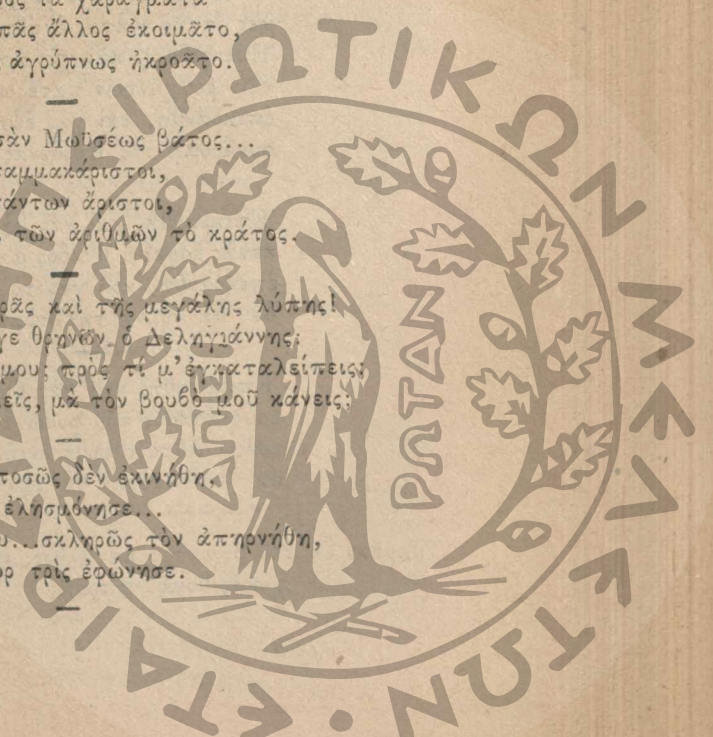
Χαῖρε, Τριάς ἀχώριστος
ἀγάπης κι' ὁμονοίας...
κατήντησες ἀνώριστος
ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας.

ὦ θαύματα καὶ πράγματα!
κι' ὅταν πρὸς τὰ χαράγματα
ὁ Θεοδωρὴς ἐφθέγγετο, πᾶς ἄλλος ἐκοιμᾶτο,
καὶ μόνον ὁ Σιμόπουλος ἀγρύπνως ἤκοῤτο.

Μόνον αὐτὸς ἐφλέγετο σὰν Μοῦσῶς βᾶτος...
χαίρετε, παμμακάριστοι,
χαίρετε, πάντων ἄριστοι,
ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται τῶν ἀριθμῶν τὸ κράτος.

ὦ! τῆς μεγάλης συμφορᾶς καὶ τῆς μεγάλης λύπης!
πρὸς Δεληγειώργην ἔλεγε θρηῶν ὁ Δεληγιάννης:
πρὸς τί μ' ἀφίνεις μόνον μου; πρὸς τί μ' ἐγκαταλείπεις;
πρὸς τί καὶ σὺ δὲν ὁμιλεῖς, μὰ τὸν βουδὸ μου κάνεις;

Ἐκεῖνος ὅμως ἀπαθὴς ποσὼς δὲν ἐκινῆθη,
τὸν φίλον ἐλησμόνησε...
φεῦ! τῆς ἀχαριστίας τοῦ... σκληρῶς τὸν ἀπῆρνήθη,
κι' ἀλέκτωρ τρεῖς ἐφώνησε.

Τούτον ἰδὼν ὁ Θεόδωρος γὰρ πείσμα καὶ γεινάτι
συμβούλιον ἐποίησε μαζί με τὸν Κορφιάτη,
κι' ὁ θαῦμα ξένον καὶ καινόν!.. σέ δὴ λεπτά τὸν ᾤψισαν,
καὶ πάντες συνεχαίροντο Τριάδα τὴν ἐρίψισαν.

Μὲ θάμβος ἔστησαν λαοὶ καὶ κόσμος διεσείσθη
πῶς εἰς διάστημα λεπτῶν ἐκείνος ἐψηφίσθη,
ὁ μῆνας ὕλους προκαλῶν
πρὸς ἄμιλλαν τὰς γλώσσας,
κι' ἔδρας πατέρων ὑπνῶντων
εἰς ἔδρας καθηλώσας.

Ἐδῶν δὲ κι' ἡλάλιζον συγχάιροντες ἀλλήλους:
δεῦτε τὸ θαῦμα ἀγγείλωμεν καὶ πρὸς ἐχθροὺς καὶ φίλους.
Σήμερον ἐψηφίσαντες τὸν λάρυγγας τονώσαντα,
τὸν με στεφάνους ἀκνῶν τοσοῦτους στεφανώσαντα
καὶ τοὺς γυμνοὺς ἐνδύσαντα με πορφυροῦν ἱμάτιον...
σήμερον ὁ Θεόδωρος εἰσήλθε 'στὸ δωμάτιον
μαζί με τὴν Τριάδα,
κι' ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα.

Σήμερον ὁ θάλλων γέρων
ἐξενύκτισε μαρμαίρων
μέ τὸ πῦρ τοῦ Προμηθέως,
κι' ὄρθρου σήμερον βαθέος
τὴν ὀργὴν του κατευνάζει
καὶ τετέλεσται φωνάζει.

Σήμερον ὁ Θεοδώρης παραιτεῖ καὶ τοὺς θεσμούς
καὶ τοὺς ἄλλους πειρασμούς.
Σήμερον ὁ Θεοδώρης, τοὺς συμμάχους ἐννοήσας,
μυστικὸν ἐγεύθη δειπνῶν,
σήμερον ὁ Στρατηλάτης, ὁ τὸν Ἀρην ἀφυπνίσας,
κατενίκησε τὸν ὕπνον.

Ποῦ τὸ χεῖρ τοῦ Μορφέως;
ποῦ τὸ νεῖκος; ποῦ τὸ κράτος;
τῆς Βουλῆς ὁ κορυφαῖος
τὸν ἐνίκησε προσφάτως.

Ὁ Μορφεύς, ὅπου ῥέγχαν ὑπνώττει,
μέσ' ὅτ' ἡ νύκτας ἐλάθη τὰ σκότ' ἡ.
Ἐπικράνη, καὶ γὰρ ἀφυπνίσθη
τῶν ρεγγόντων πατέρων τὸ σμῆνος,
ἐπικράνη, καὶ γὰρ ἐψηφίσθη
συνδρομῇ τῆς Κορδόνας ἐκείνης.

Ἐπικράνη, καὶ γὰρ θὰ προσδλέπη
κενὰς ἔδρας ὁ Φοῖβος μαρμαίρων,
ἐπικράνη, καὶ γὰρ τὸ σαλέπι
δὲν θὰ σβύνη τὴν δίψαν πατέρων.

Ἐπικράνη, καὶ γὰρ διανοίγουν
τοὺς ἀκούς τοῦ φυσῶντος Αἰόλου,
καὶ μ' αὐτοὺς φουσκωμένοι θὰ φύγουν
καὶ 'στὴν ἔδραν θὰ πᾶν τοῦ διαβόλου.

Ὅποτε ἐκ τοῦ βήματος κατήλθες, Θεόδωρε,
χωρὶς θυμοῦ μπουρλί,

κι' ὁπόταν συνεσκέπτετο, θεσμῶν Ἱερεμία,
μέ τοὺς διώκτας σου τοὺς τρεῖς,
τότε κι' ἡ τέλεινα Πατρίς
τιμὴ καὶ δόξ' ἀνέκραξε τῇ σῇ μακροθυμίᾳ.

Πῶς συγκατέβη πρὸς αὐτοὺς ἡ πολεμικὴ κρῆσις σου;
δόξα τῷ κόμματι τῷ σῷ καὶ τῇ συγκαταβάσει σου.
Τὴν εὐρωστίαν βλέποντες τῆς τόσης ἀντοχῆς σου
κι' οἱ πρόην σύμμαχοί σου,
κάκειν' ὑπερεθαύμαζον τὴν ὑψηλότητά σου,
κι' ὁ Ραδινὸς ἐξήλευε τὴν ραδινότητά σου.

Καὶ νῦν, ὦ Σῶτερ τῶν θεσμῶν, ἐμεγαλύνῃ' ἡ δρᾶσις σου
διὸ κραυγάζουν χαίροντες
καὶ νεαροὶ καὶ γέροντες:
δόξα τῇ ραδινότητι καὶ τῇ συγκαταβάσει σου.

Κι' ἂν με σκληρότητα πολλὴν
δίδουν 'στὸ βῶμα σου χολὴν
κι' εἰς τόσην δίψαν ὄξος,
νικᾷς καὶ νῦν ἐνδόξως.

Μακρόθυμος, φιλεῦσπληγγνος, καὶ πρὸς κι' ἐλεῆμων
μεγα παρῆσχος ἔλεος πρὸς τὴν Τριπλὴν καὶ πάλιν,
κι' ὅταν ἐξῆλθες τῆς Βουλῆς ὡς Ἰωσήφ εὐσχήμων
τότ' ἐκράζε κι' ἡ δεξιὰ μετὰ νυκτὸς κρηπίδα σου
δόξα τῷ νέφ' ἡρόντι, δόξα τῷ συνδραμόντι
τᾶν ἡψι καὶ τὸν Κόντη.

ὦ! πῶς ἐφάρθησαν πρὸς σέ, τὸν ραδινὸν Σωτήρα!..
ὁ Κόντης ὁ παράνομος με τοὺς συστακτικὰς
ἔδωσε κομβολόγιον 'στὴν δεξιάν σου χεῖρα,
μέ ράσπον δὲ σ' ἐνέδυσεν ἀντὶ τῆς ρεδιγυῖας,
καὶ χαιρεκἀκῶς σούλεγε τὸ δυσσεδὲς τοῦ στόμα,
«σέ μοναστήρι πῆγαίνα», κι' ἐγὼ με τὸ σκῶμμα.

Πλὴν σὺ μακρόθυμος καὶ νῦν ἐφάνης τῷ Κορφιάτῃ,
κι' ἄφες αὐτῷ, προσέλεγε, οὐκ οἶδε γὰρ τι πράττει,
καὶ τότε συγκατένευσε, οἰκτείρων τοὺς Ηλιάτους,
τὸ μέγα μορμολύκειον νὰ ψηφισθῇ τοῦ κράτους,
καὶ με τὸ κομβολόγιον ἀκμάτος κι' ἀκμάτος
τὰς κεφαλὰς τῶν ἔθρουσες ὡς σκευὴ κεραμέως,
καὶ λόγων ἔγινες κοπὶς τοῖς φίλοις τοῖς οἰμώζαν...
ὁ παρὰ πάντας ἀγαθὸς, Κορδονκρέλε, δόξα σοι.

Βραβεῖον χιλιόδραχμον, δραχμῶν χιλίων γέρας
ἐδόθη 'στους πατέρας,
κι' ἀντίρρησιν δὲν ἔφερε κανένας σταχυωτής,
κι' ἰδοὺ διεμερίσαντο χιλιάς ἐκυτοῖς,
καὶ πάντες οἱ καθεύδοντες
πρὸς τὸν Ταμίαν σπεύδοντες
μέ βουλιμίαν γλᾶρων
ἐκράζον: ἄρον ἄρον,
χιλιάς πλήρωσον ἡμῖν, δώσε μας τὸ παρὰ βόλο,
κάκεινος ἔλεγεν αὐτοῖς: «αὐρτε 'στὸ γέρο διαβόλο.»

Ἐστὸν Κεντρικὸν τὴν θύραν
συνήγαγον τὴν σπείραν,

Ἄγρυπνος οἱ πατέρες τὸ Κεντρικὸν φρουροῦντες
ἔσπεκον ἀποροῦντες
ὅθ' ἡ πληρώση πάλιν ὁ κορβανὰς τοῦ κράτους
τοὺς γλωσσοκαμπανάτους,
ἢ ἢ ἀληθεύσ' ἡ ρῆσις πῶς θὰ γενῇ θυσιὰ
καὶ τὸν ἄμυν θὰ φάγουν δαπάνη δημοσίᾳ.

Αὐτὸ τὸ νέον γέρας καὶ τὸ βραβεῖον τοῦτο,
τὸ στέφαν τοὺς ἀγῶνας,
Πλατούτας ἀνυμνεῖτω, λαὸς ὑπερυφούτω
καὶ νῦν καὶ 'στους αἰῶνας.

Ἄγγελος μέγας με πτερὰ λευκότερα χιόνος
παρὰ τὴν θύραν ἐπιστάς τοῦ Κεντρικοῦ προφρόνως,
πρὸς τὸν Ταμίαν ἔλεγεν: ἀρθήτω πᾶν ἐμπόδιον,
τὸ χρέμα γὰρ καὶ νῦν ἐστὶ τοῖς Βουλευταῖς ἀρμόδιον,
μὴν δ' ὁ Ράλλης χρήματος ἀλλότριος ἐδείχθη
καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἀμοιβῆς λυσώδης ἐκηρύχθη.

ὦ! τοῦ Σαββάτου τοῦ γνωστοῦ μεγάλα πελαγώματα!..
ὦ! τοῦ λαοῦ τοῦ χάσκοντος πρὸ τῶν ἐδρῶν τῶν δίων!..
ὦ! Θεσσαλῶν καὶ Πατριῶν δεινὰ σκυλοφαγώματα
παρὰ τοῦ ποιᾶ νὰ προταχθοῦν ἐκ τῶν Νομοσχεδίων.

Βουλῆς τὸ καταπέτασμα κάκεινο διερράγη,
κατοικαὶ ἐκουδούνιζαν καὶ πρόβατα καὶ τράγοι.

Δικὸ τοῦ νομοσχεδίου εἶχε καθένος κύριος
ἀσπράπτων καὶ μηνίων,
πρὸς δὲ τὸν Δούνην ἐκράζε κι' ὁ Στάης ὁ Κουθήσιος:
«σὺ θανάτω τὸ κρανίον.»

Μέγα κι' αὐτὸ τὸ Σάββατον, τὸ σείσαν τὸ Πρακτικόν
μέ στόματα παρὰ τὸν λαὸν καὶ γουρλωμένα μάτια,
καὶ Καραπάνον ἴδμεν, τὸν ἄνδρα τὸν πελώριον,
ποῦφερε νομοσχεδίων κι' ἐκείνος γὰρ τάλαντι.

ὦ! λυσά τοῦ τοῦ ἐπίασε καὶ σχεδιωμένα,
κι' ἀνίστατο κι' ἐξίστατο Βουλὴ δαμονισμένη,
ποῦρος δ' ὁ Κόντης ἐκράζε: εἰρήνη ἡμῖν, τεκνία,
καὶ πρὸς Ζαήμεν ἔλεγε: κάζο μάς περιμένει.

Ὅμως οὐκ ἠδουλήθησαν ἐκεῖνοι συνιέναι
καὶ γὰρ τὰ νομοσχεδία δὲν ἔπαυον νὰ λένε,
διενοήθησαν κενὰ κι' ἐπαίζον κλωτσοσκουφί
κι' ἐξέστησαν Ροδόπουλοι καὶ Ραδινὸι καὶ Ροῦφοι,
κι' ὁ Κόντης, τῶν ἐξελασμῶν τὸ θυμὸν καὶ τὸ σφάγιον,
πρὸς τὸν Ζαήμεν ἔφαλε με νέον ἦχον πλάγιον:

Πὰ βού γὰρ δι... τὴν πάχυνε 'στὸ πέλος... οἱ καὶ οἱ καὶ,
συνάναρξε Ζαήμεν,
ἔαρ γλυκὺ μου, τζόγια μου, καὶ μόνον φίλον ἦτορ,
παρέστη καὶ Κυριαζῆς, τῆς Θεσσαλίας ράτωρ,

κι' ἔμελψεν ἐκ τοῦ βήματος αὐδῆς γλυκείας μέλος,
τοῦ λόγου τοῦ περσυνοῦ συνέχειαν καὶ τέλος.

Οὐκοῦν ἰδὼν ὁ Σιγῆλος, ὁ τόσον πικρανθεὶς,
πῶς ἄδικα τὰ λόγια πᾶν
κι' ὅτι τετέλεσται τὸ πᾶν,
μαντεύσας τὰ γινόμενα καὶ πτώσιν ὀσφρανθεὶς,
ὥς ὁ Κρονίων ἐνευσε μ' ἕνα καὶ μόνον νεῦμα
καὶ μανιφέστο λήξεως μετὰ τοῦ Κόντη γράφει,
κι' εὐθὺς τὸ Βουλευτήριον παρέδωσε τὸ πνεῦμα,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἔφυγε μὲ τὸ σικτίρ πιλάφι.

ᾠ! τῆς ἀπάτης τῆς φρικτῆς καὶ τῆς παρανομίας!
τοῦλάχιστον ἂν πλῆρως τῆς χίλιας ὁ Ταμίας.
ᾠ τῆς φενάκης τοῦ μουγγοῦ κι' ἐκείνης τοῦ Κορφιάτη,
ποῦ μανιφέστο λήξεως ἐπῆγαν 'στὸ Παλάτι.

Σημαίαν κυματίζουσιν δὲν βλέπω σὺν καὶ πρῶτα,
κι' ἔσθυσαν καὶ τὰ φῶτα.
ᾠ λήξις τῆς συναγωγῆς
καὶ τῆς μεγάλης χάβρας,
ὦ πλῆξις τῆς εὐάνδρου γῆς,
κοιτίδος τῆς παλάδρας.

ᾠ νέον πραξικόπημα, ταραῖαν τοὺς πατέρας,
ὁπότεν κι' ὁ Θεόδωρος, ἐλθούσης τῆς Δευτέρας,
πρὸς τὴν Βουλὴν ἐβάδιζε μετὰ τῶν ἡμετέρων,
γοργὸν τὸ βῆμα φέρων.

Πλὴν ὦ τῆς φρίκης τοῦ παπποῦ μὲ τὸ χιονάτο φρύδι,
ὅταν ἐκείνο τὸ χαρτὶ φάτσα 'μπροστά του τῶδε,
καὶ ἄποιος παραστάς κλητὴρ εἶπε τῷ Κορδονίδη
πῶς διαλέγεται Βουλὴ κι' οὐδεὶς οὐκ ἔστιν ὧδε.

Τότ' ἐπεφώνησε διψῶ πρὸς φίλους ὁμοδόξους,
καὶ τις τῶν Βουλευτῶν
ἐμπλήσας σπόγγον ὄξους
ἐπότιζεν αὐτόν.

«Ἡλὶ λαμὰ σαβαχθανὶ» κραυγάζει νῦν ὁ Δράκων,
κατανοήσας τῶν τριῶν τὴν πρᾶξιν τὴν δολίαν,
ἡρώτων δέ τινες ἐκεῖ: μὴ κράζῃ Κοσσονάκον
τὸν ἐκ Μεγαλοπόλεως, ὅπου τὸν λέν 'Ηλίαν;

Εἶπεν ὁ Κόντης ἕκκλος τοῖς φίλοις μαθηταῖς:
οὐκοῦν κι' ἂν δὲν ἐπῆρατε τῆς χίλιας μετρηταῖς,
νῦν ἐδοξάσθητε καὶ σεῖς κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων
εἰς τὸν παρόντα σάλον.

Ἔσεῖς μὲν, φίλοι, δι' ἐμοῦ,
ἐγὼ δὲ πάλιν δι' ὑμῶν,
συνεδοξάσαμεν δ' ὁμοῦ
τὸν Κυβερνήτην τὸν ὠμόν.

Σιμόπουλος δ' Ἀνάρχυρος, γνωστὸς ἐκ τῶν γνωστῶν μου
κι' ὅστων ἐκ τῶν ὁστών μου,
ἐδόξασε καὶ σᾶς καμὲ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἐγὼ δ' αὐτὸν ἐδόξασα κι' ἰσότιμον τὸν κἄνω,
οὐκοῦν συνεδοξάσαμεν ἀλλήλους μὰ τὸν Ἄγιο
καὶ τοῦ Ζαήμη τοῦ μπεμπέ τοῦ ὀδώσαμε κουράγιο.

Τὸν νόμον τετελέκατε, τὴν πίστιν ἐφυλάξατε,
πλὴν μὲ τὰ νομοσχέδια τὴν πίστιν μᾶς ἀλλάξατε
κι' ὀλίγου δεῖν νὰ φέρετε διάσπασιν καὶ ρῆξιν,
μὰ σᾶς τὴν φτειάξαμε κι' ἐμεῖς μὲ τῆς Βουλῆς τὴν λῆξιν.
Οὐκοῦν μὲ τὰς χιλίας σας πολὺ μὲ συγκινεῖτε,
κι' ἂν ὁ Φωκίων φοβηθεὶς τὸν Ράλλον τὰς ἀρνεῖται,
μὴ ταρσασέσθω παντελῶς ἡ φίλη σας καρδιά,
κι' ἂν μοῦ περίσσευαν λεπτὰ, περίλυπα παιδιὰ,
ἐγὼ θὰ τῆς ἐπλήρωνα τῆς χίλιας 'στὸ φουσάτο,
μὰ τώρα...κατευόδιο σας κι' ἀντίο ντὲλ πασάτο.

Βουλὴν τὴν προκίωνιον,
τοῦ λόγου τὸ δαιμόνιον,
δεῦτε μὲ μῦρα ράνωμεν κι' ἐνθυμηθῶμεν ἤδη
τοὺς ὕπνους, τὰ ρουχαλιτὰ, τὸ διαρκὲς βρισίδι,
τοὺς μυκηθμούς, τοὺς βρυχηθμούς, τοὺς βόγγους, τὰ ραπὶ
τὴν ἔξαψιν, τοὺς ἐμπτυσμούς, τοὺς γδούπους τὰ λακτίσματα
τὰς στάσεις, τὰς ἐνστάσεις τῆς καὶ τὰς ἐπερωτήσεις,
τὸν ζῆλον τοῦ Πλατούσσα τῆς πρὸς τὰς καταμετρήσεις,
τὰ δικάκοπα καρτέρια τοῦ πρὸς τῆς Βουλῆς τὴν θύραν,
τὴν σῶτειραν παραίτησιν, ποῦ 'πίσω τὴν ἐπῆραν,
τὰ τόσα διαδούλια μὲ τσάκι καὶ μὲ γάλα
'στῶν δύο μπατζανάκηδων τὰ σπῆτλα τὰ μεγάλα,
τὰ ψι ψι ψι καὶ τοὺς κρυφτοὺς γρηῖς πολιτικῆς
'στὸν μυστικὸν προθάλαμον,
τοὺς σπόγγους καὶ τὰς μάστιγας κατὰ τῆς α' Ἐθνικῆς
μὲ γλῶσσαν καὶ μὲ κλάχμον.

Ἐνθυμηθῶμεν, ἀδελφοί,
τὴν ὄψιν τῆς τὴν κατηφῆς,
τᾶν ηλεῖ ντουέλα τῆς, καὶ τοὺς θεσμούς κι' ἐκεῖνας
τὰς ζητούμενας πάντοτε πολεμικὰς εὐθύνες,
ποῦ τρομερὰ θὰ ζητηθοῦν μὲ τὸν συνήθη τόνον
καὶ 'στὸν κατόπιν χρόνον
χάριν διασκεδάσεως
τῆς ἐξημμένης πλάσεως.
Πρὸς δὲ καὶ τὴν διάρρηξιν φιλικῆς ἐφημέρου
τῶν ἄλλων καὶ τοῦ γέρου,
τὰ διὰ λίστας ἀριθμῶν παννύχια σταυρώματα,
ποῦφευγαν ὡς σουδάκια μετὰ τὰ ξημερώματα
κι' ἐνόμιζες πῶς ἔκλειαν τὸν κύρη καὶ τὴν μάκιν των,
καὶ τέλος τὸν ἀνέλπιστον κι' ἐλεεινὸν τῆς θάνατον.

Ἡ Χάβρα κατακέλειται, κανεὶς δὲν εἶν' ἐκεῖ,
μόνον ἡ Δόξα κάθεται κρινώδης καὶ λευκὴ,
κι' ἐνθυμουμένη διαρκῶς τὴν θηριώδη πάλιν
ἀπὸ τῆς ἐδρας τῆς μίας μεταπηδᾷ 'στὴν ἄλλην.
Διὰ βοήσωμεν κι' ἡμεῖς ἰδοὺ πρὸς δόξαν στάδιον,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξαται τοῦ κατόπιν τὸ Παλλάδιον.

Ὁ Χάμλετ ὁ Σαίξπηριος, ὁ τέλειος ἐν κάλλει,
περιφανὴς μετάφρασις τοῦ Μι τοῦ Δαμιράλη,
πωλεῖται 'στὸ Γραφεῖον μᾶς ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς,
κι' εἰς ὅλους τὸν συστηνομεν θεαυμάτω καὶ ἐμεῖς.

Γιατὸς Φιλαρετόπουλος, πολλὴν σπουδὴν ἐγκλείων,
σπουδαῖον περὶ Καλλονῆς ἐξέδωκε βιβλίον,
ἐγκόλπιον γὰρ καθεμὴ καυρία καὶ κοπέλα,
ποῦ μὲ τὰς ὁδηγίας του θὰ γίνῃ μία τρέλλα.